

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan și Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocații Spoială Vladimir și Tighinean Sorin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2016, în cauza penală în privința lui

Prisacari Alexandru Grigorii, născut la 15 iunie 1982, originar s. Tătărauca Veche, r-nul Soroca, domiciliat în mun. Chisinau, str. Cuza Vodă, 15/1, ap. 31.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.05.2012 - 08.07.2014;

Instanța de apel: 04.12.2014 - 02.03.2015;
22.03.2016 - 25.05.2016;

Instanța de recurs: 11.08.2015 - 02.02.2016;
03.08.2016 - 26.10.2016;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 iulie 2014, Alexandru Prisacari a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a deține funcții de răspundere pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat, cu stabilirea unui termen de probă de 3 (trei) ani.

S-a dispus admiterea în principiu a pretențiilor părții vătămate Vladislav Țapu, cu privire la repararea prejudiciului material, fiindu-i explicat ultimului dreptul a se adresa în ordine civilă în instanța de drept comun.

Au fost admise parțial cerințele lui Vladislav Țapu cu privire la repararea prejudiciului moral, fiind încasat din contul lui Alexandru Prisacari în beneficiul părții vătămate suma de 10 000 (zece mii) lei, în rest pretențiile fiind respinse ca neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Alexandru Prisacari, exercitând în temeiul Ordinului nr. 37 EF din 19 februarie 2010, a Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova, funcția de inspector al Secției poliției rutiere a CGP,

mun. Chișinău, și fiind conform art. 123 alin. (2) Cod penal persoană publică, la 02 februarie 2012, aproximativ ora 09.30, aflându-se în automobilul de serviciu cu n/î MAI 1099 pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție pentru depășirea limitei de viteză stabilită în localitate, i-a aplicat lui Vladislav Țapu multiple lovituri cu pumnii în regiunea feței și a cutiei toracice, care potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012, se califică ca leziuni corporale ușoare, acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, contrar prevederilor art. 4, 15 al Legii cu privire la poliție nr. 416 din 18 decembrie 1990 și art. 2 capitolului II din Hotărârea Parlamentului R. Moldova nr. 1275 din 15 februarie 1993, cu privire la aprobarea mijloacelor speciale și a regulilor de aplicare a acestora de către colaboratorii organelor de interne și speciale și a regulilor de aplicare a acestora de către colaboratorii organelor de interne și militarilor trupelor de carabinieri ai Ministerului Afacerilor Interne, care reglementează, că colaboratorii de poliție aplică forța fizică, inclusiv procedeele speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apeluri de către:

3.1. Inculpatul Alexandru Prisacari, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare din motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a invocat că sentința de condamnare a fost emisă cu încălcarea prevederilor art. 384, 389 alin. (1), 101 Cod de procedură penală, în baza declarațiilor părții vătămate Vladislav Țapu, martorilor Svetlana Sventova, Sergiu Moga, raportului de constatare medico-legală nr. 630/D din 05 martie 2012, copiei de pe extrasul din fișa medicală din 09 februarie 2012 și procesului-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011.

Inculpatul a mai indicat că sentința este bazată pe presupuneri, deoarece la momentul îndeplinirii procesului-verbal cu privire la contravenție, el era îmbrăcat în uniformă de iarnă, care îi crea dificultăți în mișcare și fiind în interiorul automobilului nu putea să-i aplice părții vătămate lovituri în regiunea ochiului.

La fel, a menționat că raportul de expertiză medico-legală, nu poate confirma incontestabil vinovăția sa, deoarece conține date incomplete, iar expertul fiind audiat suplimentar în ședința de judecată, nu a înlăturat aceste deficiențe.

Mai mult, prima instanță, nu a stabilit legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și consecințele survenite, deoarece pretinsa faptă ilicită a avut loc la ora 09.30 iar partea vătămată s-a adresat după ajutor medical doar la ora 16.00, timp în care putea să-și producă leziunile respective și în alte circumstanțe.

Totodată, prima instanță nu a luat în considerație declarațiile martorului Sergiu Moga, potrivit căror inculpatul nu i-a aplicat lovituri lui Vladislav Țapu, nu a elucidat care ar fi fost motivele ca inculpatul să-i aplice loviturile respective părții vătămate, din moment ce acesta îl amenința cu sancționarea, susținând că are rude în procuratură.

3.2. Avocatul Vladimir Spoială în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta imputată nu a fost săvârșită

de inculpat.

În cererea de apel, apărarea a invocat argumente similare celor susținute de inculpat în apelul său.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2015, au fost respinse ca neîntemeiate apelurile declarate de inculpatul Alexandru Prisacari și avocatul acestuia Vladimir Spoială, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției, instanța de apel a remarcat că, criticele apelanților în sensul nevinovăției inculpatului, sunt neargumentate, deoarece această afirmație nu este confirmată prin probele administrate în cauză.

Tot aici, instanța de apel a menționat că, nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii imputate, nu echivalează cu achitarea inculpatului, deoarece probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevante în cuprinsul sentinței și verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective.

În opinia instanței de apel, vinovăția inculpatului este dovedită prin: declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu (f. d. 236, vol. I); martorilor Svetlana Sventova (f. d. 33, vol. I); Sergiu Moga (f. d. 112, vol. I), precum și materialele cauzei: raportul de constatare medico-legală nr. 630/D din 19 martie 2012 (f. d. 15-16, vol. I); copia certificată a extrasului din fișa medicală din 09 februarie 2012 (f. d. 17-18, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012 (f. d. 53, vol. I); procesul-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011 (f. d. 98, vol. I).

Cu referire la argumentul apelanților, precum că inculpatul Alexandru Prisacari nu i-a aplicat lui Vladislav Țapu lovituri peste față, din cauza spațiului limitat din interiorul automobilului, instanța de apel a apreciat că acestea sunt pasibile respingerii, deoarece se combat prin declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu, a martorului Svetlana Sventova, prin concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012, potrivit căruia la cet. Vladislav Țapu a fost constatată o traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, echimoze și excoriație a țesuturilor moi a capului, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent-dur, ce condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămare corporală ușoară, prin procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional.

Referitor la cerința apelanților, ca declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu să fie apreciate critic deoarece nu corespund realității în partea că inculpatul Alexandru Prisacari i-a aplicat lovituri peste față, instanța de apel a specificat că nu sunt careva temeieri în acest sens, deoarece acesta a depus declarații cu privire la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorului, nefiind stabilite careva împrejurări ce ar determina instanța să dea apreciere critică depozițiilor părții vătămate, care fiind audiată a fost avertizată de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal, iar existența cărorva relații ostile între inculpat și partea vătămată nu au fost dovedite.

Mai mult, instanța de apel a specificat, că declarațiile părții vătămate sunt

confirmate și prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011, întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional, în care la rubrica obiecții, este menționat în limba rusă de către Vladislav Țapu „inspectorul m-a lovit”.

Deci, instanța de apel a reținut ca întemeiată concluzia primei instanțe, potrivit căreia Alexandru Prisacari, fiind persoană cu funcție de răspundere, exercitând funcția de inspector al Secției poliției rutiere a CGP, mun. Chișinău, la 02 februarie 2012, a acționat cu intenție directă în vederea excesului de putere în raport cu Vladislav Țapu, depășind în mod vădit limitele atribuțiilor acordate prin lege, ce s-au manifestat prin aplicarea multiplelor lovituri cu pumnii în regiunea feței și a cutiei toracice, cauzând astfel părții vătămate vătămări corporale ușoare.

Totodată, instanța de apel a stabilit corectitudinea concluziei primei instanțe privind corespunderea dintre starea de fapt constatată și încadrarea juridică a faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune imputate lui Alexandru Prisacari, în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca exces de putere, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate de lege, care au cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, însoțite de aplicarea violenței.

În ceea ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a constatat că prima instanță la stabilirea categoriei și termenului acesteia a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal.

Așadar, instanța de apel a menționat, că prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost tras la răspundere penală, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, lipsa în privința acestuia a circumstanțelor agravante.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei, instanța de apel a considerat că la caz, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 90 Cod penal, apreciind că pedeapsa este una echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului și de condițiile de viață ale acestuia.

A mai stabilit instanța de apel, că prima instanță a soluționat corect și cerințele părții vătămate privind repararea prejudiciului moral, luând în considerație suferințele psihice și fizice ale acestuia.

5. Inculpatul Alexandru Prisacari, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor judecătorești adoptate la caz și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta săvârșită nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea recursului a invocat ilegalitatea actelor de dispoziție contestate, considerându-le neîntemeiate și pasibile casării, emise contrar prevederilor art. 384, 389 alin. (1), 101 Cod de procedură penală.

Consideră că probele reținute la emiterea sentinței de condamnare și menținute de

instanța de apel, nu demonstrează vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin (1) lit. a) Cod penal.

Astfel, recurentul menționează, că instanța de apel, a pus la baza emiterii deciziei declarațiile părții vătămate, și a dispus respingerea argumentelor invocate în apel cu privire la faptul că atât partea vătămată cât și inculpatul se aflau pe bancheta din față a automobilului de serviciu cu n/î MAI 1099, și inculpatul Alexandru Prisacari fiind îmbrăcat în uniformă de iarnă, nu putea să-i aplice lui Vladislav Țapu loviturile descrise, din cauza că era limitat în spațiu.

Recurentul consideră că instanțele judecătorești au luat în considerație doar declarațiile acuzării, dând declarațiilor părții vătămate valoare probantă dinainte stabilită și ignorându-le pe cele propuse de apărare.

Cu referire la concluzia instanței de apel, precum că nu este temei de a aprecia critic declarațiile părții vătămate, deoarece au fost date sub jurământ și preîntâmpinat de răspundere penală, recurentul accentuează că relațiile ostile dintre partea vătămată și inculpat se dovedesc anume prin procesul-verbal din 02 februarie 2012 cu privire la contravenție întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional.

Este de opinia, că părții vătămate i-a venit intenția de răzbunare, anume din motivul sancționării cu amendă contravențională, acesta adresându-se cu plângere numai după 5 ore, timp în care puteau să-i fie cauzate leziunile respective și în alte circumstanțe.

La acest aspect, invocă inculpatul, că instanțele de judecată nu au elucidat care ar fi fost motivele ca inculpatul să-i aplice lovituri părții vătămate, din moment ce ultimul îl amenința cu sancționarea, susținând că are rude în procuratură.

Mai susține recurentul, că instanțele judecătorești au stabilit vinovăția inculpatului în lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate, nu au stabilit legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și consecințele social periculoase, care este un element obligatoriu, la adoptarea sentinței de condamnare a fost încălcat art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

Cu referire la rapoartele de expertiză întocmite la caz, inculpatul le apreciază ca fiind neclare și incomplete, iar audierea suplimentară a expertului Iurie Scurtu, nu a înlăturat neclaritățile apărute, mai mult expertul a confirmat că este în imposibilitate să prezinte o concluzie completă, din moment ce actele medicale descriu superficial leziunile corporale, forma și culoarea lor.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 02 februarie 2016 s-a dispus admiterea recursului ordinar, declarat de inculpatul Prisacari Alexandru, casarea totală a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2015 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Judecând recursul declarat, instanța a remarcat că instanța de apel la examinarea cauzei nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, situație ce impune casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de

judecată, deoarece erorile judiciare admise de către instanțele de fond nu pot fi corectate de instanța de recurs.

Așadar, la caz, deși inculpatul și apărătorul său în cererile de apel au evidențiat anumite aspecte care nu au fost pe deplin elucidate de către prima instanță, și care în opinia acestora demonstrează nevinovăția lui Alexandru Prisacari în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, instanța de apel a trecut cu vederea motivele invocate, lăsându-le fără soluționare, totodată preluând integral argumentele formulate de către prima instanță, care i-au stabilit convingerea în sensul vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Deși în apelurile menționate, inculpatul și apărarea au subliniat asupra faptului, că prima instanță a reținut în susținerea vinovăției inculpatului declarațiile martorului Sergiu Moga, care de fapt reprezintă unicul martor care se afla la fața locului în momentul săvârșirii infracțiunii și care a declarat că *lui Vladislav Tapu, lovituri nu i-au fost aplicate (f. d. 112, vol. I)*, instanța de apel a omis acest argument, preluând concluziile formulate în acest sens de prima instanță.

Astfel, la acest segment instanța de apel a reținut că, inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, aceasta fiind apreciată ca o metodă de apărare, a constatat că, vinovăția lui Alexandru Prisacari este dovedită prin declarațiile părții vătămate Vladislav Tapu și ale martorilor Svetlana Svențova și Sergiu Moga.

Mai mult ca atât, menținând sentința de condamnare, instanța de apel a făcut trimitere la probele din dosar, în mod unilateral, fără a le da o apreciere obiectivă prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, concluzionând că acestea confirmă vinovăția lui Alexandru Prisacari în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, fără a ține cont de faptul că atât raportul de constatare medico-legală nr. 630/D din 19 martie 2012 (f. d. 15-16, vol. I), cât și raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012 (f. d. 53, vol. I), deși au fost întocmite de aceeași persoană - expertul medico-legal, Iurie Scurtu, conținutul concluziilor formulate poartă un caracter diferit.

Astfel, în cererile de apel, apelanții au invocat că în ședințele primei instanțe, identificînd contradicțiile dintre rapoartele de expertiză întocmite la caz, apărarea a solicitat instanței dispunerea efectuării expertizei suplimentare, care însă a fost respinsă în mod neîntemeiat de către instanță, iar fiind invitat expertul Iurie Scurtu pentru elucidarea neclarităților, acesta a declarat că la efectuarea expertizei medico-legale nu i s-a adus la cunoștință toate circumstanțele importante în care au fost săvârșite faptele imputate.

Cu toate acestea, argumentele menționate nu au fost supuse verificării de către instanța de apel, neconcordanțele descrise nefiind înlăturate la judecarea cauzei în apel.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2016, au fost respinse ca neîntemeiate apelurile declarate de inculpatul Alexandru Prisacari și avocatul acestuia Vladimir Spoială, cu menținerea sentinței.

Examinînd sentința atacată prin prisma motivelor formulate în cererile de apel, audiind părțile, cercetînd materialele cauzei penale, instanța de apel a considerat

necesară menținerea sentinței atacate reieșind din următoarele motive.

Necătând la faptul că, inculpatul Prisacari Alexandru vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, vinovăția lui este dovedită pe deplin prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate și verificate în ședința instanței de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Țapu Vladislav (f.d. 109-110, vol. I); martorului Sventova Svetlana (f.d. 111, vol. I); martorului Moga Sergiu (f.d.112, vol. I);

- *raportul de constatare medico-legală nr. 630/D din 05 martie 2012* potrivit căruia la cet. Țapu Vladislav a fost constată o traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală; echimoze și excoriație a țesuturilor moi a capului, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent-dur, care condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămare corporală ușoară (f.d. 5-16, vol. I);

- *copia certificată a extrasului din fișa medicală din 09.02.2012* potrivit căruia partea vătămată Țapu Vladimir a fost internat în Spitalul de Urgență la 02.02.2012 cu diagnoza: comoție cerebrală, echimoze și excoriații a țesuturilor moi a capului, și externat la 09.02.2012 (f.d. 17-18, vol. I);

- *raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012* potrivit căruia la cet. Țapu Vladislav a fost constatată o traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală; echimoze și excoriație a țesuturilor moi a capului, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent-dur, care condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămare corporală ușoară (f.d. 53, vol. I);

- *procesul-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011* prin care este consemnat faptul că, de către agentul constator Alexandru Prisacari a fost întocmit în privința lui Vladislav Țapu actul precizat, constatând că, ultimul la 02 februarie 2011 fiind la volanul automobilului în sectorul Buiucani, str. Belinski, a depășit viteza prestabilită. Acțiunile lui Vladislav Țapu au fost calificate potrivit art. 236 alin. (1) Cod contravențional. În actul predat la rubrica obiecției, este menționat în limba rusă consemnarea „inspectorul m-a lovit... „. în actul precizat la rubrica sancțiuni este menționat faptul aplicării lui Vladislav Țapu a unei amenzi în mărimea a 20 u.c., ceea ce constituie 400 lei (f.d. 98, vol. I);

Instanța de apel a constatat că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Prisacari Alexandru încadrarea juridică corespunzătoare, și anume *art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal - excesul de putere, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate de lege, care au cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, însoțite de aplicarea violenței.*

Colegiul a considerat declarațiile părții vătămate Țapu Vladislav pertinente și concludente cu declarațiile martorului Svențova Svetlana și care au putut fi puse la baza sentinței de condamnare. Astfel, s-a constatat că, deși Svențova Svetlana nu a fost prezentă la momentul comiterii infracțiunii, prin declarațiile ei, se constată veridicitatea declarațiilor părții vătămate Țapu Vladislav referitor la faptul că, dânsul a fost oprit de către colaboratorii de poliție și obiectând asupra tratamentului inegal față de participanții la trafic, colaboratorul de poliție s-a comportat agresiv. Tot în acest context, instanța de apel a reținut că, martorul Svențova Svetlana a indicat asupra faptului că, partea vătămată i-a povestit despre faptul că, colaboratul de poliție i-a aplicat și câteva lovituri, or, pertinent și concludent este acel fapt că, martorul Svențova Svetlana a indicat că, dânsa personal a văzut la partea vătămată, în partea stângă a feței o zgârietură, ultimul acuzând și dureri de cap.

Cu referire la declarațiile martorului Moga Sergiu, instanța de apel a reținut că acesta era prezent la fața locului în momentul în care a fost stopat automobilul părții vătămate, iar după cum rezultă din declarațiile lui, în automobilul de serviciu al poliției se afla doar Prisacari Alexandru și partea vătămată Vladislav Țapu. În acest sens, instanța a subliniat faptul că, și martorul Moga Sergiu, aflându-se la serviciu cu inculpatul Prisacari Alexandru, avea statutul unei persoane publice, deci, și dânsul acționa în limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, din care motive, instanța a apreciat că declarațiile lui Moga Sergiu referitor la faptul că, dânsul nu a văzut ca inculpatul Prisacari Alexandru să-i fi aplicat careva lovituri părții vătămate, nu reprezintă altceva decât o poziție părtinitoare față de inculpat, în vederea excluderii oricărui dubii referitor la respectarea drepturilor și atribuțiilor acordate de lege de către inculpatul Prisacari Alexandru, implicit de către martorul Moga Sergiu.

Argumentul apărării precum că, partea vătămată având intenția de a se răzbuna pe polițistul care i-a aplicat amenda contravențională pentru încălcarea regimului de viteză cu doar 61 km/h, timp de aproximativ 5 ore astronomice, a avut posibilitatea de a-și cauza vătămarile corporale în alte circumstanțe, de către alte persoane, instanța de apel l-a apreciat drept declarativ și care nu are suport probatoriu pertinent și concludent și a menționat că partea vătămată Țapu Vladislav a invocat că, dânsului i-au fost cauzate vătămări corporale atunci când a fost stopat de către colaboratorii de poliție, fiind confirmat de martorul Moga Sergiu, că la momentul stopării, nu a observat la partea vătămată careva vătămări corporale vizibile, iar în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului, atunci când unei persoane îi sunt cauzate leziuni corporale în timpul detenției sau în timp ce se află sub custodia poliției, orice asemenea leziune va crea o puternică prezumție că acea persoană a fost supusă maltratării.

Astfel, afirmația părții apărării precum că, partea vătămată avea intenția de a se răzbuna pe polițistul care i-a aplicat amenda contravențională, nu a fost reținută ca fiind pertinentă, deoarece conform materialelor cauzei penale se atestă că, partea vătămată a achitat amenda contravențională (f.d. 8) și totodată, dânsul nu a contestat procesul-verbal cu privire la contravenție, fapt prin care se atestă că, partea vătămată

a fost de acord cu cele cusemnate de către colaboratorul de poliție (Prisacari Alexandru) referitor la depășirea vitezei, respectiv, partea vătămată a obiectat la momentul comiterii infracțiunii doar referitor la tratamentul inegal al participanților la traficul rutier.

La fel, afirmația părții apărării precum că, timp de aproximativ 5 ore astronomice, partea vătămată a avut posibilitatea de a-și cauza vătămările corporale în alte circumstanțe, de către alte persoane, nu a fost reținută de către instanță, deoarece această afirmație se combate cu faptul că, la momentul întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție în privința lui Vladislav Țapu, ultimul a indicat la rubrica obiecții „inspectorul m-a lovit”.

Cu referire la concluziile rapoartelor de expertiză medico-legală efectuate în privința părții vătămate Vladislav Țapu, instanța de apel a reținut că, concluziile acestor rapoarte urmează a fi apreciate prin coroborare cu întreg materialul probator administrat de acuzatorul de stat, or, instanța de apel a constatat că, raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 17 aprilie 2012 a fost efectuat pe baza documentelor medicale, unde, după cum a afirmat și expertul Iurie Scurtu, descrierea leziunilor corporale a fost superficială, ceea ce rezultă și din raportul de expertiză medico-legală nr. 139 din 20 mai 2016, însă aceste concluzii apreciate în coroborare cu declarațiile părții vătămate Țapu Vladislav, cu declarațiile martorilor Sventova Svetlana, Moga Sergiu, precum și cu materialele acumulate la faza urmăririi penale, confirmă faptul că părții vătămate Vladislav Țapu i-au fost cauzate vătămări corporale.

În ceea ce privește remarca din raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012, potrivit căreia, în lipsa descrierii aspectului morfologic a leziunilor corporale vizibile (echimoză, excoriații) de stabilit cu certitudine timpul cât și posibilitatea cauzării lor în rezultatul căderii sau altor metode - nu este posibil, instanța de apel consideră că, această concluzie nu poate exclude în nici un fel acțiunea de aplicarea a violenței comisă de inculpatul Prisacari Alexandru asupra părții vătămate, or, prin raportul de expertiză medico-legală la partea vătămată au fost constatate leziuni corporale, respectiv, concluziile raportului de expertiză medico-legală au fost apreciate prin coroborare cu declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu și a martorului Sventova Svetlana, dar și cu materialele acumulate la faza urmăririi penale.

Totodată, Colegiul a respins argumentele apărării referitor la faptul că, nu a fost constatată legătura de cauzalitate între fapta prejudiciabilă și consecințe, care este un element obligatoriu al componenței de infracțiune prevăzut de legea penală, or, din probele administrate s-a constatat că, inculpatul Prisacari Alexandru, aflându-se în automobilul de serviciu pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, i-a aplicat lui Vladislav Țapu multiple lovituri cu pumnii în regiunea feței și cutiei toracice, iar în rezultatul acestor acțiuni, părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 17 aprilie 2012.

Referitor la argumentul apărării precum că instanța de fond nu a stabilit motivul ca Prisacari Alexandru să-1 fi lovit pe Țapu Vladislav, instanța de apel a notat că, motivul infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal nu constituie un element obligatoriu în stabilirea semnelor constitutive ale infracțiunii, ci acesta poate consta în interesul material, năzuința de a obține unele avantaje patrimoniale, răzbunare, gelozie, interpretarea eronată a obligațiilor de serviciu, excesul de zel etc.

Reieșind din cele menționate, instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului Prisacari Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal a fost pe deplin dovedită prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate în instanța de fond și verificate în instanța de apel, iar careva temeieri de a pronunța o sentință de achitare în privința acestuia, nu s-au stabilit.

8. Avocatul Vladimir Spoială în numele inculpatului Alexandru Prisacari, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor judecătorești adoptate la caz și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta săvârșită nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea recursului a invocat:

- probele reținute la emiterea sentinței de condamnare și menținute de instanța de apel, nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin (1) lit. a) Cod penal.

- instanța de apel, a pus la baza emiterii deciziei declarațiile părții vătămate și a dispus respingerea argumentelor invocate în apel cu privire la faptul că atât partea vătămată cât și inculpatul se aflau pe bancheta din față a automobilului de serviciu cu n/î MAI 1099, și inculpatul Alexandru Prisacari fiind îmbrăcat în uniformă de iarnă, nu putea să-i aplice lui Vladislav Țapu loviturile descrise, din cauza că era limitat în spațiu.

- instanțele judecătorești au luat în considerație doar declarațiile acuzării, dând declarațiilor părții vătămate valoare probantă dinainte stabilită și ignorându-le pe cele propuse de apărare.

- referitor la concluzia instanței de apel, precum că nu este temei de a aprecia critic declarațiile părții vătămate, deoarece au fost date sub jurământ și preîntâmpinat de răspundere penală, avocatul accentuează că relațiile ostile dintre partea vătămată și inculpat se dovedesc anume prin procesul-verbal din 02 februarie 2012 cu privire la contravenție întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional.

- nu s-a luat în considerație că partea vătămată s-a adresat cu plângere abia peste 5 ore, timp în care puteau să-i fie cauzate leziunile corporale și în alte circumstanțe.

- instanțele de judecată nu au elucidat care ar fi fost motivele ca inculpatul să-i aplice lovituri părții vătămate, din moment ce ultimul îl amenința cu sancționarea, susținând că are rude în procuratură.

- vinovăția inculpatului a fost stabilită în lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate, nu s-a stabilit legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și consecințele social periculoase, care este un element obligatoriu, astfel fiind încălcat

art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

- raportul de constatare medico-legală nr. 630/D din 05.03.2012 și raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 17.04.2012, nu pot sta la baza confirmării vinovăției inculpatului deoarece sunt incomplete și incerte, iar raportul de expertiză medico-legală nr. 139 din 20.05.2016 efectuat în comisie de trei experți, a anulat total practic toate rapoartele de expertiză și constatare medico-legală neclare și incomplete însă instanța de apel a apreciat critic acest raport, fapt inadmisibil.

8.1. Procurorul pe marginea recursului ordinar declarat a prezentat referință, prin care pledează pentru inadmisibilitatea recursului deoarece criticile formulate de recurent sub aspectul dezacordului cu modalitatea de apreciere a probelor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, astfel motivele invocate în recurs nu conțin indicii erorilor de drept care ar duce la ilegalitatea hotărârii contestate.

8.2. La 25.10.2016, avocatul Tighinean Sorin, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală a declarat recurs suplimentar, solicitând casarea atât a sentinței cât și a deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărâri prin care Prisacari Alexandru să fie achitat.

În motivarea recursului, avocatul indică motive similare celor expuse în recursul declarat de avocatul Spoială Vladimir pe larg desfășurate în **pct. 8** al prezentei decizii.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea celui declarat de avocatul Spoială Vladimir ca fiind vădit neîntemeiat iar celui declarat de avocatul Tighinean Sorin, ca fiind declarat peste termen, din următoarele considerente.

Cu referire la recursul avocatului Spoială Vladimir declarat în numele inculpatului, Colegiul relatează:

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal reține, că recursul depus are ca temeiuri pct. 6) și 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii precum și când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Instanța de recurs menționează că nici unul din prevederile la care se referă autorii recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul constată că motivele invocate în recurs nu și-au găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința privind condamnarea inculpatului Prisacari Alexandru în baza art. 328 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că instanța de fond, analizând probele administrate corect a stabilit și a reținut în sarcina lui Prisacari Alexandru încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. 328 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Motivul invocat de recurent, precum că „*nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”, constituie o interpretare subiectivă a sa, or instanțele de fond corect au constatat că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 328 alin.(2) lit. a) Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. În cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă dezacordul cu aprecierea probelor și a vinovăției inculpatului stabilită în comiterea infracțiunii incriminate. Instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Prisacari Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin.(2) lit. a) Cod penal să fie justă și întemeiată.

La acest capitol se menționează că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal reține că, instanța de apel verificând minuțios probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de

judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Prisacari Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin.(2) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă ținându-se cont de prevederile art.61, 75 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținându-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

Criticile formulate de recurent și enunțate la **pct. 8** al prezentei decizii prin care se invocă aceleași motive ca și în apel, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 7**, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, constatându-se astfel, că recursul declarat este inadmisibil.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că inculpatul nu a comis infracțiunea incriminată sunt neîntemeiate și contravin materialelor cauzei, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția acestuia și este apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

Referitor la recursul declarat de avocatul Tighinean Sorin în numele inculpatului, Colegiul, menționează că în conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

După cum rezultă din materialele dosarului, cauza penală a fost judecată în ordine de apel cu participarea inculpatului și a avocatului Vladimir Spoială, dispozitivul deciziei fiind pronunțat la 25 mai 2016, iar decizia motivată la 22 iunie 2016 în prezența avocatului Spoială Vladimir potrivit procesului verbal al ședinței de judecată (f.d. 96, vol. II), iar conform recipisei (f.d. 115), copia deciziei a și fost înmănată acestuia în ședință sub semnătură în aceeași zi, iar inculpatului i-a fost expediată la 24.06.2016.

Aceste momente certifică, că termenul de 30 de zile de contestare cu recurs ordinar al deciziei instanței de apel stabilit de art. 422 Cod de procedură penală nu a fost respectat, deoarece recursul ordinar a fost declarat de avocatul Tighinean Sorin abia la 25.10.2016, prin urmare, Colegiul penal consideră că recursul a fost depus peste termen, or termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca fiind declarat peste termen, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

În atare împrejurări, termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel a expirat la 22 iulie 2016, iar inculpatul, în vederea declarării de către avocatul Tighinean Sorin a recursului în termenul stabilit de lege, urma a încheia contract cu acesta imediat după primirea copiei deciziei instanței de apel.

În această ordine de idei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul ordinar declarat de avocatul Tighinean Sorin în numele inculpatului este inadmisibil, ca fiind declarat peste termen.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2016, în cauza penală în privința lui *Prisacari Alexandru*, de avocatul Spoială Vladimir ca fiind vădit neîntemeiat iar de avocatul Tighinean Sorin, ca fiind depus peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 02 noiembrie 2016.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun